

ofte blive Tilfældet, fom det hidtil har været, at Konen finder fig i Mandens flette Udfærd, fordi hun hellere vil taale den end gjøre de Skridt, fom hun ſkulde gjøre for ad rette Bei at reagere mod Mandens Handlinger mod hende. Men jeg maa ligeledes minde om, og det er en Betragtning, fom ogsaa kunde gjøres gjældende mod den ærede første Læler, at det ikke er en tilſtrækkelig Grund til ikke at give en Lov, fom beſtytter Huſtruen, at hun ofte ikke vil paatale denne Lovs Beſtyttelse. Det er ikke en tilſtrækkelig Grund, og det bemærker jeg ogsaa med Henſyn til nogle Citater, fom ere blevne anførte af den ærede første Læler hentebe fra det andet Thing. Var denne Betragtningſmaaade nemlig rigtig, ſer jeg ikke rettere, end at man ogsaa burde udſtruge af vor Straffelov Beſtemmelſerne om Straf for Miſhandling af Konen fra Mandens Side; thi med den ſamme Grund kan man ſige: hvad nytter det Konen at ſaae Manden paa Band og Brød? Det vil hun have til Følge, at Manden, naar han er ſtraffet og kommer hjem igjen, bliver meget værre imod hende, men jeg veed dog ikke af, at man hærken i den nyere eller den ældre Lovgivning har anført dette Raiſonnement for at undlade at give Straffebestemmelſer; mulig kan det være Tilfældet, at Konen foretrækker at lide i Laushed fremfor at fremkalde Anvendelſen af diſſe Retſregler, men Retſregler, der kunne beſtytte hendes Ret og omgærde hendes Inviolabilitet, maa der jo være. — Det blev dernæft af den første ærede Læler fremhævet, at der ſkulde være mange Mangler ved denne Lov, at den ſkulde være uforſtaelig o. ſ. v., det ſkal jeg ikke videre indlade mig paa, thi det tror jeg ikke, man med Sandhed kan ſige om den. Den har det tilfælles med enhver Lov om dette Anliggende, at den ikke er til at løbe til; for at forſtaa den, fordres det, at man med Rænsfomhed læſer Loven og ſætter fig ind i de herhen hørende Forhold, men det er umuligt at ſkrive Love angaaende ſaa indviklede Forhold ſom dette, uden at det vil gjælde derom, at det altid vil blive af de Love, ſom man ikke ſaaledeſ kan løbe hen og forſtaa at bruge med ſamme Lethed, ſom man kan læſe et Advertiſement i Adreſſearviſen og beſlige, den vil altid kræve en opmærksom Gjennemlæsning og en tænkſom Anvendelſe paa de foreliggende Tilfælde; men ellers veed jeg ikke, at der ved dette Lovforſlag, ſom det nu ligger for, kan paapeges nogen ſaadan væſentlig Mangel. Var der nogen ſaadan, burde den have været rettet under Behandlingen her og i det andet Thing, men nogen ſaadan væſentlig Mangel ved Loven i redaktionel Henſeende tror jeg ikke, er tilſtede. Det er blevet fremhævet idag, og det er egentlig det Ænfte, der er blevet fremdraget her, der kan henhøre til den Slags Indvendinger, at Loven ſtulde det uklart, hvorledes Manden i ſtrafferetlig Henſeende var ſtillet, naar han imod Lovens Forſkrift alligevel disponerede

over Konens Selverhverv, og i den Anledning blev der henpeget paa Udtalelſer, der vare fremkomne navnlig fra en Folkethingſmand under Behandlingen i det andet Thing. Nu maa jeg minde om, at diſſe Udtalelſer, der fremkom fra et høitaget og for ſin Retſkundighed almindelig anſet Medlem i det andet Thing, jo ſlet ikke git ud paa, at det var nogen Mangel ved Loven, at der ikke fandtes nogen Beſtemmelſe i den om, hvorledes det ſtrafferetlige Forhold ſkulde ordnes. Det var ſlet ikke denne Rigsdagsmands Tanke, men hans Tanke var netop den modsatte. Hans Tanke var netop den, at det kunde være det ſamme, at der ingen Grund var til i denne Lov at optage diſſe ſtrafferetlige Beſtemmelſer, og det ſtøttebe han netop paa den Betragtning, at lige ſaavel ſom vi hidtil have kunnet undvære udtrykkelige Beſtemmelſer i Straffeloven eller andre Steder om, hvorledes det ſkal gaa, naar Konen i almindelige Forhold tager og ſælger Boets Ring, Ring, der ere erhvervede af Manden oſv., lige ſaavel ſom det har kunnet gaa, uden at vi have haft Straffebestemmelſer om dette ſaa overordentlig praktiſke Tilfælde, ſom man ſkulde tro maatte hende hver Dag, lige ſaavel maatte vi kunne undvære Straffebestemmelſer for det Tilfælde, ſom denne Lov angaar. Jeg tror ogsaa, at dette er meget rigtigt. Det har albrig været nogen Hemmelighed for mig, jeg veed ikke, om det har været en Hemmelighed for den ærede Landsthingſmand, at der ikke kunde være Spørgſmaal om i Almindelighed at betragte det ſom Tyveri, naar Manden i det Tilfælde, ſom her omtales, tilegner ſig Konens Selverhverv og disponerer over det. Grunden til, at det ikke kan være Tyveri, er jo deſs, at hun ikke kan ſiges at være Oueier af Ringene, og deſs, og det er egentlig Hovedgrunden, at det i de almindelige Forhold, hvor Ugtefællerne leve ſammen, ikke kan ſiges, at diſſe Ring ere i hendes udelukkende Beſiddelſe, de ere ligefaa meget i Mandens Beſiddelſe, og det er navnlig den Omſtændighed, der bevirker, at man ikke kan betragte Forholdet ſom Tyveri. Jeg vil tilføje, at jeg endogsaa vil anſe det ſom et stort Spørgſmaal, om det vil være rigtigt at gjøre det til Tyveri, at labe en Lov udgaa, ſom betegner det ſom Tyveri. Jeg betragter det i alle Tilfælde ſom meget tvivlſomt, men jeg vil ſige det, at uagtet det ikke kan antages, mangler der dog ikke

Rettelſe.

Sp. 1125, Linie 16 f. n.: „tilſvarende“, læs: „tidſvarende“.